

høiere Standpunkt end i dette Dieblis, idetmindste hvad Lovenes Udarbejdelse angaaer, foreskrevet, at Amtmændene maanedligt skulde indsende Beretning til Commercescollegiet om Veienes Tilstand i deres Amter. Jeg veed ikke, om dette har medført, at Indenrigsministeren er bleven dysset i Svorn med Hensyn til dette Punkt, men jeg veed vel, at disse Beretninger ikke ere indkomne i en lang Aarrække. Jeg troer, at vore Indenrigsministre ellers albrig dysses i Svorn, men at det tværtimod ligger hos dem altid at være vaagne; jeg troer derfor ogsaa, at de Beretninger, som jeg nu har foreslaaet skulle indsendes fra Amtterne, ikke ville have nogen som helst svundsyssende Virkning paa dem. Jeg troer, at slige Indberetninger vilde afgive et særdeles nyttigt og godt Middel til at vaage over, at det Tilshyn, der paa Statens Vegne skal føres med det vigtige Veivæsen, virkelig bliver virksomt og godt. Men ogsaa naar jeg seer Sagen fra Amtsråadernes Side, maa jeg sætte Priis paa, at det paalægges dem at gjøre saadanne Indberetninger. Jeg troer, at de, der have med forskjellige Arter af Forretninger at gjøre, vilde føle, at det ofte er nyttigt at tvinges til paa en vis given Tid at have sine Tanker og sin Opmærksomhed concentreret paa visse bestemte Forretninger, og at det derfor for Amtsråadet, der har saa mangeartede, og for Amtmanden, der har saa mange forskjellige Slysler at varetage, vil være meget nyttigt hvert Aar at tvinges til for deres Amts Bedkommende at undersøge hele denne Sag; der vil da reises Forhandlinger om den i Amtsråadet, som muligt kunne give Anledning til, at man faaer Diet henvendt paa Mængder, som ere blevene oversete, en Anledning, som uden Pligten til at indgive saadanne Beretninger maaskee ikke vilde komme. Det er derfor, at jeg har stillet mit Forslag til § 14, men jeg skal strax erklære, at jeg, dersom den høitærede Minister modsætter sig, at det indskydes i Lovforslaget, er ganske villig til at tage det tilbage. Det er stillet af samme Grund som mit Forslag til Lovforslagets § 2, nemlig ikke for at være Indenrigsministeren imod, men for tværtimod at være ham til Nytte paa den Maade, hvorpaa jeg anseer det for hen-

sigtsmæssigt. — Med Hensyn til mit Endbringsforslag til § 17 skal jeg ganske kort udtale, at de Paragrapher i Forordningen af 1793, som jeg ønsker ikke skulle forsvinde af Lovgivningen, fordi det er min Overbeviisning, at de have stiftet megen Nytte, og at de, hvis de blive staaende, fremdeles vilde kunne stifte Nytte, ere: § 20, som omhandler Milepælene paa Hovedlandveiene, Pligten til at anbringe saadanne og Bestemmelsen om, hvorfra Distancerne skulle regnes, dernæst § 21 om Veivisere paa Korsveie eller sammenstødende Veie, § 22 om Veie gennem Baad, og hvorledes disse skulle mærkes med Steen og Pæle, § 23 om Plantning af Alleer ved Siderne af Veiene, og endelig § 65 om Tiden for Besigtigelsen af Veiene, hvilken skal skee tidligt om Foraaret og sildigt i Efteraaret, for ikke at tale om den bekyndte Veibesigtigelse om Sommeren, som en berømt Forfatter har taget Anledning til at gjøre en Vittighed over. Alle den Slags Bestemmelser ere overordentligt hensigtsmæssige og nyttige. Man vil maaskee sige, at Amtsråadene, hvadenten de staae i Lovene eller ikke, i det Hele taget vilde være opmærksomme paa, at saadanne nyttige og fortræffelige Foranstaltninger ikke undlades, men hertil vil jeg imidlertid svare, at det netop for de omhyggelige Amtsråd, som ønske at faae deres Veivæsen i god Stand, altid er nyttigt, at der er en Lov, som de kunne paaberaabe, og i Henhold til hvilken de kunne paavise, at en vis Udgift er gjort, da der ellers altid vil være Nogle, som vilde sige: lad os hellere spare slige Udgifter end afholde dem. Der vilde vistnok være Anledning til, foruden de Paragrapher, som jeg her har omtalt, at beholde endnu Mere af den hidtilgjældende Lovgivning, som nu er foreslaaet at skulle bortfalde. Det er jo ikke ganske klart, hvorledes der egentligt forholdes med saadanne store Lovarbejder som det foreliggende, om Generalprocureuren, som jo er den af Statens lønnebede Embedsmænd, der skal paasee, at der er fuldkommen Harmoni imellem de Lovforslag, som forelægges Rigsdagen, og den øvrige Lovgivning, virkelig faaer Leilighed til at paasee, at der ikke indtræder Disharmoni ved saadanne Lovarbejder. Det forekommer mig, at man ved det fore-